

Prezenta lucrare este destinată informării generale, deservind intereselor profesionale ale tuturor practicienilor în cadrul procedurii de azil din România. Documentul nu analizează meritele acordării unei forme de protecție internațională.

Fundația
CNRR

Ministerul Afacerilor Interne
Inspectoratul General pentru Imigrări

FIȘĂ DE ȚARĂ INFORMAȚII DIN ȚARA DE ORIGINE

Document emis de:

**INSPECTORATUL GENERAL PENTRU IMIGRĂRI
DIRECȚIA AZIL ȘI INTEGRARE**

împreună cu

CONSILIUL NAȚIONAL ROMÂN PENTRU REFUGIAȚI

în cadrul Programului Național – Fondul, Migrație, Azil și Integrare, 16.02

Gestionarea proceselor de cercetare și utilizare a informațiilor din țara de origine

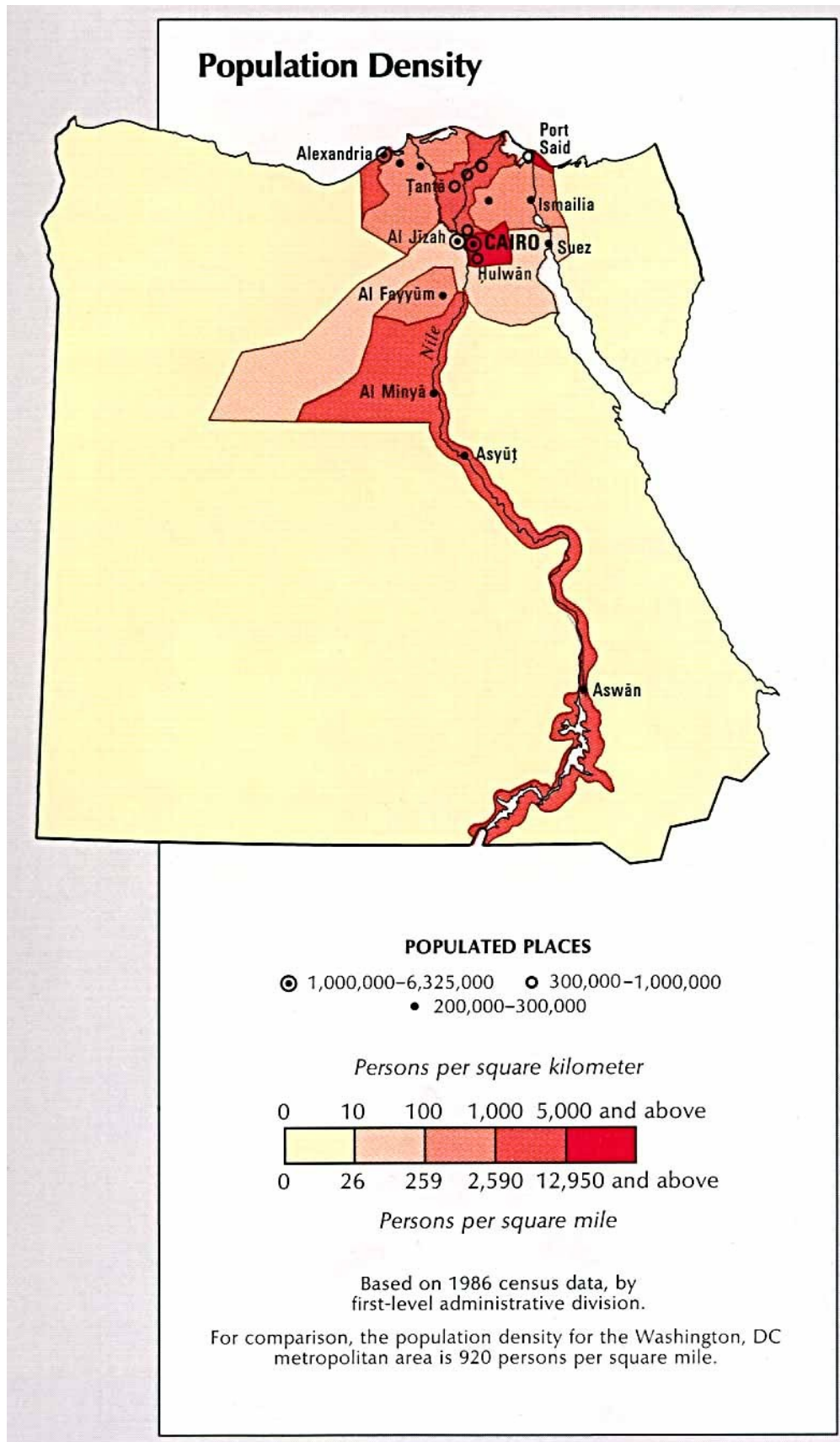
NOTĂ JUSTIFICATIVĂ

Prezentul raport a fost tradus și compilat în conformitate cu „Ghidul comun al UE pentru cercetarea informațiilor din țara de origine” (2008) și cu „Metodologia BESA de întocmire a rapoartelor de țară” (2012). Prin urmare, prezentul raport a fost compus pe baza unor surse atent selectate de informații publice. Toate sursele folosite sunt surse de referință compilate atât din alte rapoarte de specialitate și informări de profil, cât și din articole de presă. Toate informațiile prezentate, ce fac trimitere la fapte evidente, au fost verificate coroborat, cu excepția aspectelor de generalitate. Informațiile oferite au fost studiate, evaluate și analizate cu atenție într-un interval de timp rezonabil. Cu toate acestea, documentul de față nu se pretinde a fi unul cuprinzător absolut, care să epuizeze problematica umanitară din țara de origine.

În cazul în care un anumit eveniment, o persoană sau o organizație nu sunt menționate în raportul de față, acest fapt nu conduce la concluzia că evenimentul nu a avut loc sau că persoana sau organizația în cauză nu există. Prezentul document nu pune concluzii în analiza meritului acordării unei forme de protecție, contribuind doar în parte la formarea opiniei factorului decident prin coroborare cu celelalte aspecte procedurale și cu circumstanțele particulare ale fiecărui caz. Informațiile și opiniile exprimate nu reflectă poziția oficială a Inspectoratului General pentru Imigrări sau a partenerului său de implementare a proiectului FAMI/16.02.01 - Gestionarea proceselor de cercetare și utilizare a informațiilor din țara de origine - Consiliul Național Român pentru Refugiați.

- Consiliul Național Român pentru Refugiați

Comitetul redacțional

Titlu: Egypt. Population density

Sursă: https://www.lib.utexas.edu/maps/atlas_middle_east/egypt_pop.jpg

Cuprins

PREZENTARE GENERALĂ.....	9
GEOGRAFIE.....	10
POPULAȚIE ȘI SOCIETATE.....	11
GUVERNARE ȘI ADMINISTRARE.....	12
SECURITATE.....	13
ECONOMIE.....	14

PREZENTARE GENERALĂ

Destinația Egipt este o țară transcontinentală situată în nord-estul Africii și în Peninsula Sinai din Asia de Vest (Orientul Mijlociu). Țara are o linie de coastă la Marea Mediterană, în nord, și Golful Suez și Marea Roșie în est. Se învecinează cu Libia în vest, teritoriul palestinian (Fâșia Gaza) și Israel în nord-est și Sudan în sud. Egipt împarte frontierele maritime cu Cipru, Grecia, Iordania, Arabia Saudită și Turcia. Egiptul Modern a devenit independent în 1922. Din 1958 până în 1961, Egiptul a fost unit cu Siria, formând Republica Arabă Unită. Republica Arabă Egipt (denumirea oficială) acoperă o suprafață de 1 milion de km², aceasta fiind aproape de două ori mărimea Franței sau mai mult de două ori dimensiunea statului american California. Din cauza regiunilor sale de deșert mari, populația țării este concentrată de-a lungul câmpiilor din Valea Nilului și Delta și de-a lungul coastelor sale; doar aproximativ 3% din teritoriu este locuit.¹

Populația din Egipt este concentrată predominant de-a lungul văii fertile a râului Nil și câmpiile de coastă, până la coasta mediteraneană. Toate orașele din țară, cu excepția celor în apropierea coastei, se află de-a lungul acelor părți ale văii Nilului la nord de Aswan, pentru că restul țării este, în mare parte, deșert.²

Regularitatea și bogăția anuală de inundații a Nilului, cuplate cu semi-izolarea cauzată de la est și vest, a permis dezvoltarea uneia dintre cele mai mari civilizații ale lumii. Un regat unificat a apărut în 3200 î.Hr., și o serie de dinastii au domnit în Egipt pentru următoarele trei milenii. Ultima dinastie nativă a fost cucerită de perși în 341 î.Hr., care la rândul lor, au fost înlocuiți de greci, romani și bizantini. Arabii au fost cei care au introdus Islamul și limba arabă din secolul al 7-lea și care au domnit în următoarele șase secole. O castă militară locală, Mamluks, a preluat controlul în 1250 și au continuat să guverneze după cucerirea Egiptului de către turcii otomani în 1517. Finalizarea Canalului Suez în 1869 a ridicat Egiptul în poziția de important nod de transport mondial. Pentru a-și proteja investițiile în mod ostentativ, Marea Britanie a preluat controlul guvernului Egiptului în 1882, dar supunerea nominală a Imperiului Otoman a continuat până în 1914. Parțial independent de Marea Britanie în 1922, Egiptul a dobândit suveranitate deplină față de Marea Britanie în 1952. Finalizarea Aswan High Dam în 1971 și realizarea Lacului Nasser au alterat poziția de onoare a râului Nil în agricultura și ecologia Egiptului. O populație în creștere rapidă (cea mai mare din lumea arabă), terenul arabil limitat și dependența de Nil continuă să suprasolicite toate resursele și stresul societății. Guvernul a luptat pentru a răspunde cerințelor populației Egiptului prin reforme economice și investiții masive în comunicații și infrastructura fizică.³

GEOGRAFIE

1 Egypt, <http://www.nationsonline.org/oneworld/egypt.htm>, accessed 29.03.2017.

2 Political map of Egypt, http://www.nationsonline.org/oneworld/map/egypt_map.htm, accessed 30.03.2017.

3 CIA, The world factbook. Egypt, last updated 12 January 2017, <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/eg.html>, accessed 29.03.2017.

Egiptul are o suprafață de peste 1 milion de kilometri pătrați, cu o populație de 84 milioane. Nouăzeci și opt la sută dintre egipteni trăiesc în doar 3% din această suprafață, în zonele fertile ale Văii Nilului și de-a lungul Canalului Suez. Aproximativ jumătate din locuitorii Egiptului locuiesc în zonele urbane. Cairo este cel mai mare oraș din Egipt, cu o populație de 11,1 milioane (estimare anul 2011). Alexandria, al doilea oraș ca mărime din Egipt, are o populație de 4,3 milioane (estimare anul 2011).⁴

Egiptul este centrul lumii arabe, din punct de vedere geografic, cultural și intelectual. (...) Egipt formează singurul pod de teren între Africa și emisfera estică și controlează Canalul Suez, cea mai scurtă legătură maritimă între Oceanul Indian și Marea Mediterană. Clima este în principal uscată, dar de-a lungul coastei mediteraneene, există ploi de iarnă. Temperaturile sunt confortabile în timpul iernii, dar vara temperaturile sunt foarte ridicate. Gebel Katarina, cu 2642 m, este cel mai înalt punct al Egiptului.⁵

Topografia Egiptului este dominată de Nil. De-a lungul a aproximativ 750 de mile (1 200 km) spre nord, prin țară, râul își face drum prin deșert, valea lui îngustă fiind o fâșie puternic delimitată de verde, care fecundează din abundență, în contrast cu pustiirea care-l înconjoară. De la Lacul Nasser, punctul în care râul ajunge în sudul Egiptului, până la Cairo, în partea de nord, Nil este tivit în vale de stânci limitrofe, dar la Cairo acestea dispar, iar râul începe să se răsfire în Deltă. Nilul și Delta formează prima dintre cele patru regiuni fiziografice, celelalte fiind Deșertul de Vest (arab Al-Şaḥrā' al-Gharbiyyah), Deșertul estic (Al-Şaḥrā' al-Sharqiyyah), și Peninsula Sinai. (...)

Egiptul nu este, așa cum se crede adesea, o țară cu totul plată. În plus, față de munții de-a lungul Mării Roșii, zonele montane se regăsesc în sud-vestul extrem al deșertului de Vest și în sudul Peninsulei Sinai. Zonele înalte din sud-vest sunt asociate cu lanțul 'Uwaynāt, care se află în afara teritoriului egiptean.⁶

Clima este practic bisezonieră, cu iarna care durează din noiembrie până în martie, și vara, din mai până în septembrie, cu perioade scurte de tranziție care intervin. Iernile sunt reci și blânde, iar verile sunt fierbinți. Temperaturile minime și maxime indică o variație între 48 și 65 °F (9 și 18 °C) în Alexandria și între 48 și 74 °F (9 și 23 °C) la Aswan. Lunile de vară sunt calde pe întreg teritoriul țării, cu temperaturi medii ridicate în luna iunie, de la 91 °F (33 °C), la Cairo, până la 106 °F (41 °C), la Aswan. Egiptul se bucură de un climat foarte însorit, cu aproximativ 12 ore de soare pe zi în lunile de vară și între 8 și 10 ore pe zi în timpul iernii.⁷

4 United Kingdom: Home Office, Country Information and Guidance - Egypt: Background information, including actors of protection and internal relocation., May 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5564668d4.html> [accessed 30 March 2017].

5 United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Key Documents: Egypt, 4 April 2007, available at: <http://www.refworld.org/docid/471338e60.html> [accessed 30 March 2017].

6 Enciclopedia Britannica, Egypt, <https://www.britannica.com/place/Egypt>, accessed 28.03.2017.

7 Enciclopedia Britannica, Egypt. Soils, <https://www.britannica.com/place/Egypt/Soils>, accessed 28.03.2017.

POPULAȚIE ȘI SOCIETATE

Populația Văii Nilului și a Deltei, care repezintă „acasă” pentru marea majoritate a egiptenilor, formează un grup destul de omogen, ale cărui caracteristici fizice dominante sunt rezultatul amestecului populației indigene din Africa cu cele de origine arabă. În zonele urbane (orașele din nordul Deltei în special), invadatorii străini și imigranții— perși, romani, greci, cruciați, turci și cerchezi— au lăsat cu mult timp în urmă un amestec eterogen de tipare fizice. Părul blond și roșcat, ochii albaștri și tenurile mai deschise sunt mai frecvente acolo decât în zonele rurale ale Deltei, unde agricultorii, fellahin, au fost mai puțin înfleunțați prin căsătorii cu grupuri din afară.⁸

Limba oficială a Egiptului este araba, iar cei mai mulți egipteni vorbesc una dintre multele jargoane ale acelei limbi. Așa cum se întâmplă și în alte țări arabe, limbajul de jargon diferă foarte mult de limba literară. Araba literară modernă (adesea numită Modern Standard Arabic sau al-Fusha, „clar” arabă), care s-a dezvoltat din araba clasică sau medievală, se învață numai în școală și este lingua franca a persoanelor cu studii din întreaga lume arabă. Gramatica și sintaxa formei literare a limbii au rămas neschimbate încă din secolul al 7-lea, dar au suferit modificări ușoare în ultimele secole. Formele moderne de stil, ordinea cuvintelor și frazeologia sunt mai simple și mai flexibile decât în araba clasică și sunt adesea direct derivate din limba engleză sau franceză.

Islamul este religia oficială a Egiptului și cei mai mulți egipteni aderă la ramura sunnită. Această țară a fost mult timp un centru de erudiție islamică, iar al-Azhar University, situată în Cairo, este considerată pe scară largă cea mai proeminentă instituție din lume a învățăturii islamice. De asemenea, mulți musulmani, chiar și cei din afara Egiptului, îl consideră pe șeicul al-Azhar una dintre cele mai înalte autorități religioase din lumea sunnită. Frăția Musulmană, o organizație politico-religioasă ce urmărește să extindă valorile musulmane conservatoare, a fost fondată în Egipt, în 1928. Sufismul este, de asemenea, practicat pe scară largă.⁹

Deși cel mai recent recensământ al Egiptului nu a comunicat date cu privire la religie, este în general acceptat faptul că musulmanii suniți constituie aproximativ 90 la sută din populație, iar creștinii copti reprezintă 8-10 procente (aproximativ 7-9 milioane), restul constând din populații ne semnificative ale altor grupuri religioase, precum șiiți musulmani, creștini non-copti, baha'i și evrei. Creștinii copti din Egipt sunt cea mai mare minoritate creștină din Orientul Mijlociu.¹⁰

8 Enciclopedia Britannica, Egypt. Plant and animal life, <https://www.britannica.com/place/Egypt/Plant-and-animal-life#toc43466>, accessed 30.03.2017.

9 Enciclopedia Britannica, Egypt. Languages, <https://www.britannica.com/place/Egypt/Languages>, accessed 30.03.2017.

10 United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Egypt: Christians, 21 November 2016, Version 2.0, available at: <http://www.refworld.org/docid/583ee9844.html> [accessed 30 March 2017].

GUVERNARE ȘI ADMINISTRARE

Egiptul a funcționat sub mai multe constituții, atât ca monarhie, cât și, după 1952, ca republică. Prima și cea mai liberală dintre acestea a fost Constituția din 1923, care a fost promulgată abia după ce Marea Britanie a declarat independența Egiptului. Acel document a pus bazele politice și culturale pentru Egiptul modern, acesta fiind declarat stat islamic suveran independent, cu limba arabă ca limbă oficială. Votul a fost extins la toți bărbații adulți. Această constituție prevede un parlament bicameral, un sistem judiciar independent și un executiv puternic în persoana regelui. În anul 1930, această constituție a fost înlocuită cu o constituție care a dat mai multe puteri regelui și miniștrilor săi. În urma protestelor hotărâte, aceasta a fost abrogată cinci ani mai târziu. Constituția din 1923 a intrat din nou în vigoare, dar a fost desființată definitiv după revoluția din 1952. Republica Egipt a fost declarată în 1953. Noua juntă militară condusă de un ofițer de armată carismatic, Abdel Nasser-Gamal, a abolit toate partidele politice, care au funcționat cu o relativă libertate sub monarhie, și o nouă constituție, în cadrul căreia s-a acordat drept de vot femeilor, a fost introdusă în 1956. Pentru a înlocui partidele politice desființate, regimul au format Uniunea Națională în 1957, denumită din 1962 Uniunea Socialistă Arabă (ASU), care a dominat viața politică în Egipt, pentru următorii 15 ani. O constituție provizorie a fost promulgată în 1964. (...)

În anul 1971, o nouă constituție egipteană a fost adoptată prin referendum pentru a înlocui constituția provizorie din 1964. A fost modificată în 1980, 2005 și 2007. În 2005, în Egipt au avut loc primele alegeri prezidențiale, realizate prin vot popular, în care mai mulți candidați s-au luptat pentru poziție. Înainte de acest moment, un singur candidat era ales de sistemul legislativ și apoi confirmat prin plebiscit național.¹¹

Constituția din 2014 a introdus o serie de dispoziții care garantează șanse egale pentru toți cetățenii, fără discriminare; garantează egalitatea indiferent de gen; și interzice discriminarea pe bază de religie, convingeri, sex, origine, rasă, culoare, limbă, handicap, clasă socială, apartenență politică sau geografică, sau pentru orice alt motiv. Constituția obligă Egiptul să respecte toate instrumentele internaționale privind drepturile omului la care este parte.¹²

Feldmareșalul Abdel Fattah al-Sisi retras din activitate a fost ales președinte în mai 2014, aproape un an mai târziu după ce a fost înlăturat predecesorul său, președintele Mohammed Morsi, printr-o lovitură de stat sprijinită popular. Acesta a servit ca șef în cadrul forțelor armate sub conducerea domnului Morsi și a fost un personaj cheie în guvernul interimar, preluat după înlăturarea acestuia. Unii egipteni au sărbătorit posibilitatea ca dl Sisi să aducă stabilitate într-o țară în transformare încă de la înlăturarea liderului de lungă durată Hosni Mubarak în timpul „Primăvarii arabe” în 2011. Alții se tem că el reprezintă o revenire la starea de securitate autoritară, care a prevalat sub conducerea domnului Mubarak.¹³

11 Enciclopedia Britannica, Egypt. Government and society, <https://www.britannica.com/place/Egypt/Government-and-society>, accessed 28.03.2017.

12 Vezi nota 10.

13 BBC, Egypt country profile, 01.03.2017, <http://www.bbc.com/news/world-africa-13313370>, accessed 28.03.2017.

SECURITATE

Forțele armate au continuat operațiunile împotriva grupărilor armate active, în nordul Sinaiului, folosind vehicule blindate, artilerie și lovituri aeriene. Ministerul Apărării a afirmat că fiecare dintre aceste operațiuni au ucis zeci de „teroriști”. O mare parte din zonă a rămas sub o stare de urgență și efectiv în afara perimetrului de acțiunile al jurnaliștilor și al monitorizărilor pe drepturilor omului. Grupuri armate au lansat atacuri repetate și mortale care au vizat forțele de securitate, oficiali guvernamentali și judiciari, precum și alți civili. Cele mai multe astfel de atacuri au avut loc în nordul Sinaiului, cu toate că atentatele cu bombă și împușcături din partea grupurilor armate au fost raportate și în alte părți ale țării. Grupul armat, autointitulat Provincia Sinai, care și-a declarat loialitatea față de grupul armat Stat Islamic (IS), a revendicat multe dintre atacuri. Pe parcursul anului, Provincia Sinai a afirmat că a executat mai multe persoane, sub pretextul că ar fi spioni pentru forțele de securitate. (...) Ministerul de Interne a anunțat în mod repetat că forțele de securitate au împușcat mortal suspecti în timpul raidurilor asupra reședințelor, inclusiv membri ai Frăției Musulmane și presupuși membri ai grupărilor armate. Ofițerii de poliție nu au fost investigați în mod oficial, ridicând îngrijorarea că forțele de securitate pot folosi forță excesivă sau, în unele cazuri, au efectuat execuții extrajudiciare. (...)

La 8 noiembrie, președintele al-Sisi a semnat o lege care i-ar pedepsi pe cei care transferă în mod ilegal oameni dintr-o țară în alta cu o amendă de până la 500 000 de lire egiptene (32130 dolari americani) și închisoare până la 25 de ani. Legea nu a făcut distincție între traficul de persoane și contrabandă. În timp ce legea a exceptat victimele traficului și migranții ilegali de la pedepsele cu închisoarea și amenzi, reglementarea a fost că guvernul ar trebui să îi întoarcă în țările lor de origine, posibil împotriva voinței lor. Legea nu a specificat modul în care autoritățile ar trebui să trateze victimele traficului, refugiații și solicitanții de azil și dacă aceștia vor fi protejați împotriva returnării.¹⁴

Garda Națională, subordonată Ministrului de Interne, este o forță de 60 000 de vehicule echipate cu blindate și cu personal în toate principalele orașe din Egipt. Ea a devenit din ce în ce mai eficientă și s-a bucurat de un succes semnificativ în combaterea activităților teroriste. Armata egipteană a câștigat o putere fără precedent de la alungarea celor doi președinți egipteni, Hosni Mubarak în 2011 și Mohamed Morsi în 2013. Cu rivalii săi politici majori marginalizați, mai mult de 20 miliarde \$ ajutor în Golf și sprijinul intern pe scară largă pentru președintele Abdel Fattah el-Sisi din partea forțelor armate egiptene (EAF), acesta și-a reluat operațiunile industriale, a asigurat controlul asupra proiectelor de infrastructură masive și a introdus generali la aproape toate nivelurile de guvernare. Însă influența politică exagerată și rivalitățile interne se pot dovedi obstacole în calea controlului EAF pe termen lung.¹⁵

14 AI - Amnesty International: Amnesty International Report 2016/17 - The State of the World's Human Rights - Egypt, 22 February 2017 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net)), http://www.ecoi.net/local_link/336475/466090_en.html (accessed 30 March 2017).

15 Vezi nota 4.

Ocupând colțul de nord-est al continentului african, Egiptul este străbătut de marea vale fertilă a Nilului, locul în care se desfășoară cea mai mare parte a activității economice. Economia Egiptului a fost extrem de centralizată, încă din timpul conducerii fostului președinte Gamal Abdel Nasser, dar s-a deschis considerabil în timpul foștilor președinți Anwar-Sadat și Mohamed Hosni Mubarak.

Din 2004 până în 2008, Cairo a urmărit să adopte reforme ale mediului de afaceri pentru a atrage investiții străine și pentru a facilita creșterea economică. Condițiile precare de viață și oportunitățile limitate de angajare pentru egipteanul obișnuit contribuie la nemulțumirea publică, un factor major care a dus la revoluția din ianuarie 2011 și la înlăturarea lui Mubarak. Incertitudinea mediului politic și a securității a făcut ca creșterea economică să încetinească semnificativ, afectând turismul, industria și alte sectoare și ducând la ridicarea ratei de șomaj. Creșterea slabă și câștigurile limitate de schimb valutar limitate au dus la lipsa de sustenabilitate a finanțelor publice, lăsând autoritățile dependente de împrumuturi scumpe pentru deficitul de finanțe și de aliații din Golf pentru a ajuta la acoperirea facturilor de import. În 2015, niveluri mai ridicate de investiții străine au contribuit la o ușoară revenire a creșterii PIB-ului, după o perioadă deosebit de deprimantă de după revoluție.¹⁶

Deși Constituția din 1971 a descris economia ca fiind una bazată pe socialism, în care poporul controlează toate mijloacele de producție, sectorul public a dominat în întregime economia aproape două decenii după revoluția din 1952, înainte de această perioadă țara având un sistem de piață liberă. Cel mai mare proces de naționalizare a avut loc între 1961 și începutul anilor 1970, când cele mai importante sectoare ale economiei fie erau publice, fie erau strict controlate de guvern. Aceasta au inclus industria la scară largă, domeniul comunicațiilor, domeniul bancar și financiar, comerțul de bumbac, comerțul extern în ansamblul său și alte sectoare. În acea perioadă, întreprinderile private au ajuns treptat să activeze într-un mediu din ce în ce mai limitat, cu unele spații de manevră în imobiliare și în agricultură și, mai târziu, în comerțul de export. Venitul personal, precum și dreptul de proprietate a terenurilor, au fost strict limitate de guvern. (...)

Standardul general de trai în Egipt rămâne destul de scăzut, iar raportat la mărimea populației sale, resursele economice sunt limitate. Solul rămâne principala sursă de bogăție naturală, dar numărul de terenuri de producție este insuficient pentru a sprijini populația în mod adecvat. Creșterea populației a pus presiune asupra resurselor, producând un nivel cronic de subangajare, iar mulți dintre egipteni au căutat de muncă în străinătate. Incertitudinea politică în urma revoltei din 2011 care a răsturnat președinția lui Hosni Mubarak a avut un efect negativ asupra majorității sectoarelor economiei, cele mai grave fiind resimțite în turism, construcții și producție.¹⁷

¹⁶ Vezi nota 3.

¹⁷ Enciclopedia Britannica, Egypt. Demographic trends, <https://www.britannica.com/place/Egypt/Demographic-trends>, accessed 30.03.2017.

EMITENT:

Prezentul document este un produs de Inspectoratul General pentru Imigrări în parteneriat cu Consiliul Național Român pentru Refugiați prin contractul de finanțare nerambursabilă FAMI/16.02.01 – Gestionarea proceselor de cercetare și utilizare a informațiilor din țara de origine – Consiliul Național Român pentru Refugiați

COLECTIVUL REDACȚIONAL AL INSPECTORATULUI
GENERAL PENTRU IMIGRĂRI
DIRECȚIA AZIL ȘI INTEGRARE
SERVICIUL PROTECȚIE INTERNAȚIONALĂ ȘI
PROCEDURI DE AZIL

COLECTIVUL REDACȚIONAL AL CONSILIULUI
NAȚIONAL ROMÂN PENTRU REFUGIAȚI
CENTRUL ROCCORD

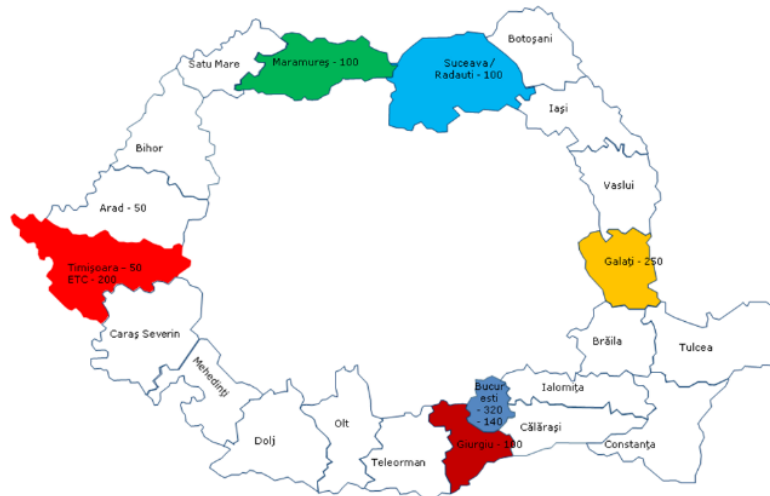
SUPERVIZARE:
Mircea BABĂU – Director DAI

COORDONATOR:
Lavinia TEIOȘANU

EXPERT NAȚIONAL:
Felix DAVID

EDITARE ȘI TRADUCERE:
Lavinia TEIOȘANU
Otilia DOGARU

Prezenta lucrare este publică, deserving intereselor profesionale ale tuturor părților implicate în procedura de azil din România. Utilizarea informațiilor conținute în prezenta lucrare se va face prin citarea surselor de bază și numai prin coroborare alte date relevante. Titlul lucrării nu va fi citat, fără acordul expres al emitentului.

www.portal-ito.ro

DIRECȚIA AZIL ȘI INTEGRARE

Str. TUDOR GOCIU nr.24A, București, Sector 4

CONSILIUL NAȚIONAL ROMÂN PENTRU REFUGIAȚI

Str. VIESPARILOR nr. 19, etaj 2, București, Sector 2

